

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: U., nar. X., štátny príslušník Pakistanскеj islamskej republiky, zastúpený JUDr. M., advokátkou so sídlom Hurbanovo nám. 5, Bratislava proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, ul. Bitúnkova 8, Nové Zámky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-BA12-AV-6-5/2011 zo dňa 14.4.2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/45/2011-41 zo dňa 27. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/45/2011-41 zo dňa 27. júna 2011 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA12-AV-6-5/2011 zo dňa 14.4.2011, ktorým odporca na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení uloženého rozhodnutím PPZ-HCP-BA12-AV-6-4/2011 a podľa § 62 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 59 ods. 1 písm. b/, d/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 14.4.2011 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov (podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M..

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a rozhodnutie odporcu je vecne správne, je dostatočne odôvodnené a zrozumiteľné. Podľa krajského súdu možno konanie o azyle považovať za právoplatne skončené a to aj napriek tomu, že navrhovateľ požiadal o odpustenie lehoty na podanie odvolania proti rozhodnutiu, ktorým mu bolo zamietnuté udelenie azylu. Rozhodujúca je podľa neho len otázka dôvodnosti jeho zaistenia a nie otázka či navrhovateľa treba považovať za osobu v azylovom konaní. Pretože navrhovateľ sa zdržuje na území Slovenskej republiky neoprávnene, nemá stálu adresu na ktorej by sa zdržiaval, považoval súd jeho zaistenie pre účely existujúceho rozhodnutia o administratívnom vyhostení za zákonné. Krajský súd uviedol, že neskúma okolnosti možnosti resp. nemožnosti vyhostenia navrhovateľa, ale len skutočnosť či k zaisteniu došlo v súlade s právnymi predpismi a ust. čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Správny orgán obmedzil osobnú slobodu navrhovateľovi z dôvodu zabezpečenia jeho vyhostenia do domovskej krajiny, teda aj zabezpečenia náhradných cestovných dokladov, pričom je zjavné, že navrhovateľ nemá úmysel vrátiť sa do krajiny pôvodu. Navrhovateľ správnomu orgánu neoznámil žiadne skutočnosti, ktoré by takémuto postupu bránili, nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by svedčili, že na území Pakistanu bol prenasledovaný z rasových a politických resp. iných dôvodov.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie v ktorom uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

a rozhodnutie odporcu malo byť zrušené pre nezákonnosť a to z dôvodu, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci.

Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že Krajský súd v Bratislave doručoval všetky zásielky navrhovateľovi v konaní o udelenie azylu na adresu hotela k Trnave, a to aj napriek tomu, že navrhovateľ túto adresu nikdy súdu neoznámil ako adresu pre doručovanie svojich zásielok, nakoľko doručovaním zásielok do Pobytového tábora v R. nebol nikdy žiaden problém. Pretože navrhovateľ o existencii rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave nevedel, zmeškal lehotu na podanie odvolania. Spolu s odvolaním preto zaslal súdu aj návrh na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania. Navrhovateľ bol teda zaistený v období kedy čakal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty v azylovej veci. Na území Slovenskej republiky sa teda nachádzal oprávnené, keďže v azylovom konaní sa pokračovalo, čo potvrdil svojim oznámením aj Krajský súd v Bratislave svojim listom, v ktorom právnej zástupkyňi oznámil, že azylový spis navrhovateľa bude zaslaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Navrhovateľ ďalej namietal, že odporca i krajský súd mali v prípade navrhovateľa skúmať, resp. v prípade súdu preskúmať či zaistenie navrhovateľa bolo v čase jeho zaistenia účelné. Aj napriek tomu, že odporca tvrdí, že o podanom návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty nemal vedomosť, bolo úlohou odporcu zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie, pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Je zrejmé, že odporca zisťoval skutkový stav veci, ale ním zistený skutkový stav nebol úplný a presný, čo malo vplyv na obmedzenie osobnej slobody navrhovateľa. Podľa názoru navrhovateľa nemohol byť zaistený na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia, lebo v čase jeho zaistenia účel zaistenia v jeho prípade neexistoval. Obmedzenie osobnej slobody bolo v tomto prípade neprimerané a keďže s navrhovateľom sa ďalej na inom súde koná ako so žiadateľom o azyl, bolo rozhodnutie o zaistení nezákonné práve z dôvodu, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci. Súd by mal podľa navrhovateľa vziať do úvahy aj jeho neznalosť skutočného stavu, zraniteľné postavenie ako aj stresovú situáciu, ktorá je súčasťou každého zaistenia cudzinca.

Na základe uvedených skutočností žiadal navrhovateľ, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec vracia odporcovi na ďalšie konanie.

Odporca na výzvu krajského súdu, aby sa vyjadril k odvolaniu navrhovateľa reagoval tak, že nepovažuje za potrebné sa vyjadriť k odvolaniu navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 6.2.2009. Rozhodnutím ČAS: MU-57-18/PO-Ž-2009 zo dňa 30.4.2009 Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky navrhovateľovi neudelil azyl a neposkytol doplnkovú ochranu. Krajský súd v Bratislave svojim rozhodnutím č. k. 9Saz/28/2009-24 potvrdil rozhodnutie správneho orgánu v časti neudelenia azylu navrhovateľovi a zrušil v časti neposkytnutia doplnkovej ochrany a v tejto časti vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave nadobudol právoplatnosť dňa 2.2.2010.

Následne Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím ČAS: MU-57-33/PO-Ž-2008 zo dňa 16.7.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.1.2011, neposkytol navrhovateľovi doplnkovú ochranu. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/46/2010-28.

Dňa 14.4.2011 Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky vydalo rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky na 1 rok pod č. PPZ-HCP-BA12-AV-6-4/2011, z dôvodu, že účastník konania ako vízový cudzinec sa zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného víza Slovenskej republiky alebo platného povolenia na pobyt, alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán a napriek právoplatnému ukončeniu azylového konania vedeného Migračným úradom Slovenskej republiky z územia Slovenskej republiky nevycestoval a ani iným spôsobom si nezlegalizoval svoj pobyt na území Slovenskej republiky.

Na základe uvedeného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydal odporca rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA12-AV-6-5/2011 zo dňa 14.4.2011, ktorým zaistil navrhovateľa

dňom 14.4.2011 na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M..

Proti tomuto rozhodnutiu o zaistení podal navrhovateľ opravný prostriedok. Krajský súd v Trnave rozhodnutím č. k. 44Sp 45/2011-41 zo dňa 27. júna 2011 potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu. Proti tomuto rozhodnutiu sa navrhovateľ odvolal.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z účinného od 1.1.2008 policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok podľa § 62 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 59 ods. 1 písm. b/ d/ zákona o pobyte cudzincov, a to existenciu rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. PPZ-HCP-BA12-AV-6-4/2011 zo dňa 14.4.2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku.

Rozhodnutie vydané v konaní o udelenie azylu bolo v čase vydania napadnutého rozhodnutia právoplatné a ako na právoplatné sa naňho pozerá až do okamihu, kedy by súd prípade odpustil zmeškanie lehoty na odvolanie, a nič na tom nemení podanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty. Vzhľadom na to, že konanie o azyle bolo právoplatne skončené, nebolo možné pozeráť na navrhovateľa ako na žiadateľa o azyl. Navrhovateľ síce v podaní zo dňa 16.8.2011, ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené dňa 18.8.2011 predložil rozhodnutie Prezídia PZ Úradu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava zo dňa 4.8.2011, ktorým bolo rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Nové Zámky č. p.: PPZ-HCP-BA12-AV-6-4/2011 zo dňa 14.4.2011 o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu vstupu na územie SR na dobu 1 roka zrušené.

Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že podkladom rozhodnutia o zaistení navrhovateľa bolo práve rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu vstupu na územie SR na dobu jedného roka. Podľa § 250 ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 OSP je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

I keď navrhovateľ v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu účelnosť zaistenia v nadväznosti na jeho reálnu vyhostiteľnosť nenamietal, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné reagovať na konštatovanie krajského súdu, že súd neskúma okolnosti možnosti resp. nemožnosti vyhostenia navrhovateľa, ale len skutočnosť, či k zaisteniu došlo v súlade s právnymi predpismi.

Tento názor je prekonaný nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, podľa ktorého konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Limitom zaistenia je práve naplnenie účelu, a to reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť. Z domácej právnej úpravy, zo záväznej judikatúry ESLP ale aj komparatívnej judikatúry a vôbec podstaty zaistenia za účelom vyhostenia podľa Najvyššieho súdu vyplýva, že logickým predpokladom zaistenia cudzinca je, že jeho účel bude môcť byť naplnený, preto je potrebné pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zvážiť, či je výkon vyhostenia aspoň potenciálne možný.

Navrhovateľ túto skutočnosť vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ani v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu nenamietal. Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku. Pokiaľ teda krajský súd pri preskúmaní reagoval na námietky navrhovateľa, ktoré spočívali v tom, že rozhodnutie odporcu považoval za nezákonné, nakoľko sa v čase zaistenia nachádzal na území SR oprávnene, krajský súd nepochybil, pokiaľ preskúmaval zákonnosť rozhodnutia odporcu z pohľadu navrhovateľom uplatnenej námietky nezákonnosti rozhodnutia.

Záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vysporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa vypovedá o správnosti postupu krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za dôležité zdôrazniť, že z ustanovenia § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov navyše vyplýva, že podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (zákona o azyle) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. Konanie podľa osobitného zákona nie je zaistením cudzinca dotknuté.

Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 27. septembra 2011

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová